

[Aksel Larsen.]

ogsaa i sidste Instans til Ulykke for Samfundet.

At Arbejde kan fremskaffes, dels derved at Landbruget sættes i Stand til at optage den fornødne Arbejdskraft paa forsvarlige Vilkaar, dels derved, at der igangsættes offentlige Arbejder, og dels derved, at den længe paakrævede Arbejdstidsforkortelse nu bliver gennemført, er for os hævet over enhver Tvivl. Maa jeg med Hensyn til Arbejdstidsforkortelsen sige, at jeg vil finde det uhyre rimeligt, om Staten gik i Spidsen. Man har her diskuteret de offentlige Virksomheder og i Særdeleshed Statsbanerne, og der har været fremført Bemærkninger, som ikke kan tydes som andet end Angreb paa den Linie, hvorefter Statsbanernes Modernisering foregaar, en Frygt for, at Udgifterne ikke bliver vel anvendt.

Jeg vil hertil i al Almindelighed sige, at man kommer til at forsone sig med den Tanke, at Transportproblemet i Danmark ikke kan løses uden Statsbanerne, at de derfor maa opretholdes, og at Samfundet maa være villigt til at betale, hvad det koster at have dette Transportapparat, betale det paa den ene eller den anden Maade. Men dernæst, at det vilde være at ønske, at Moderniseringen ikke alene gav sig Udtryk i Lyntog, nye Vogne og nye Spor, men ogsaa i en nødvendig Forbedring af Personalets Arbejdsforhold — og her tænker jeg i første Række paa en Arbejdstidsforkortelse.

I øvrigt vil jeg saa som det næste Hovedpunkt fremhæve, at Socialreformen er mere end gammel nok til at blive optaget til Revision. Først og fremmest synes jeg, man skal benytte sig af den gunstige Situation, der er opstaaet ved, at den tidligere Socialminister nu ikke mere er Socialminister, og derfor gøre op med et fuldkommen forkasteligt Princip i hans Livsværk. Det drejer sig om det Princip, hvorefter de socialt trængende er absolut retsløse og undergivet Administrationens Vilkaarligheder, ikke kan faa nogen Oplysning om, hvilke Dokumenter, Bevisligheder og Indberetninger, der lægges til Grund for Afgørelsen af deres Sager, og er ude af Stand til at faa Administrationens Afgørelser prøvet for Domstolene, selv om disse ofte har en kolossal skarp Karakter, i Form af Internering i Arbejdshus, Fratagelse af Børn fra Forældrene eller noget lignende. Dernæst, at det kun kan glæde os, at det allerede fra Regeringens Side er bebudet, at man vil gøre noget for

de gamle og for Invaliderne, men at der ogsaa er mangfoldige andre Punkter, hvor der er Lejlighed til at gennemføre den haardt tiltrængte Revision.

Maa jeg her nævne ikke mindst det Forhold, at de arbejdsløse, der har mistet Retten til vedtægtsmæssig Understøttelse, skal gaa den nedværdigende Gang til Socialkontorerne for at faa deres retmæssige Hjælp. Der kunde sikkert træffes en Ordning, hvorefter den kunde blive dem udbetalt gennem Fagforeningerne eller Arbejdsløshedskasserne. I det hele taget kan det ikke fremhæves tidt nok ogsaa, at 26 Ugers og 10 Maaneders Bestemmelserne maa vi jo se at komme af med, nu da Lejligheden er givet.

Selv om man fra forskellig Side er indstillet paa at faa dette Spørgsmaal trængt noget i Baggrunden, er det vor Opfattelse, at Renteproblemet er mere alvorligt i Danmark nu end nogen Sinde. Man vil maaske her henvise til, at Landbrugets Forhold har forbedret sig en Del. Jeg svarer derpaa, at en Del af Landbrugets Forhold har forbedret sig ikke saa ganske lidt, men de fattigste Landbrugere har fortsat elendige Forhold og slaas haardt med Krisen; jeg tvivler ikke om, at deres Forhold vil forværres i Løbet af det kommende Aar. Men baade af den Grund og af almindelige samfundsmæssige Grunde, af Hensyn til den økonomiske Ligevægt i Samfundet og af Hensyn til Danmarks Forhold over for Udlandet anser vi det for paatrængende nødvendigt, at Renten bliver ganske alvorligt nedsat, at Landbruget lettes for en meget væsentlig Del af sin Rentebyrde, og at det ogsaa lettes for andre Byrder ved en gennemgribende Skatte-reform.

Jeg tænker her ikke i første Række paa det, der er nævnt fra anden Side, Ejendoms-skatterne. Det forekommer mig, at Landbrugets faste Ejendomsskatter er ubetydelige i Forhold til de kolossale Skatter, som ogsaa Landbrugere betaler ad indirekte Vej. Det har jo været saadan hidtil, at de Partier, som hylder det indirekte Skatteprincip, har haft Flertal i Landstinget, men det maa vel være tilladt at erindre Regeringspartierne og Regeringen om, at nu er det Forhold forandret. Nu har Regeringen det fulde Flertal saavel i Folketinget som i Landstinget, og der er altsaa intet mere, som er i Stand til at forhindre, at Socialdemokratiet og Det radikale Venstre følger deres respektive Partiprogrammer og tager fat paa at komme den indirekte Skattebyrde til Livs.